

Miklovicz László: BÚCSÚ Tarnai Imre bácsitól

Egy **idézettel** szeretném kezdeni a búcsúzás mondatainak sorát:

„Kialudt egy fáklya. Egy messzire világító és meleget árasztó fáklya. A dolgok rendje az, hogy amikor a világító és melegítő fáklya kialszik, akkor körülötte sötétség és hideg váltja fel a fényt és meleget. De az Isten Országában másfajta a törvények: Hisszük és reméljük, hogy az a fény és az a meleg, amelyet a most kialudt fáklya sugárzott, nem szűnt meg: tovább világít és melegít, sőt még messzebbre árasztja fényét és melegét. Azért, mert ennek a fáklyának a fénye nem a sajátja volt, hanem azé, akinek fénye-melege soha véget nem ér.”

Az elhangzott néhány mondatot Imre bácsitól idéztem, amelyeket Bulányi György atya temetésén ő maga mondott el. Aligha találhattunk volna a mai alkalomra is méltóbb szavakat.

Ha most becsukom a szemem, ha most, kedves testvérem, becsukod a szemed és elvonatkoztatasz azoktól a képektől, melyeket nyitott szemmel kénytelen vagy látni és értelmezni, akkor megjelenítheted azt a szeretet valóságot, akit Imre bácsinak hívunk. Meg is kérek mindenkit, hogy tegye meg ezt a könnyed mozdulatot a szempillájával 10 másodpercig. Így ni.

Máris megelevenedhet az a lelki közösség, amelynek Nagyorosziban a kiépítője és eltetője Imre atya volt.

Megelevenedhet az a Bokor közösség, amelynek 40 évig ambiciózus tagja és példaképe volt Imre testvérünk.

Érett bölcsességgel és szelíd határozottsággal szeretett mindenkit maga körül Egyházban és Bokorban egyaránt – ezért sokan hordozzuk Őt szívünkben ezután is hálával és köszönettel.

Elcsodálkozhatunk közben azon is, hogy a különböző kultúrákba beleszülető embertársaink milyen eltérő módon élik meg az élet elmúlásának eseményét.

Van, ahol hangos sírás és jajveszékélés kíséri ezt a biológiai törvényszerűséget és feketébe öltöznek a gyászolók.

Van, ahol a hazatérésnek, és a mennyei születésnap szép ünnepének tekintik ezt és fehérbe öltöznek a búcsúzó.

A mi kultúr- és kultuszkörünkben valahogy keveredik az elválás szomorúsága a tartalmas élet elismerésének örömeivel. Az elválás szomorúsága abból fakad, hogy egy szeretetkapcsolat megszűnt és egy pótolhatatlan hiány keletkezett az életünkben. A tartalmas élet elismerése feletti öröm pedig abból források, ha az ember a rendeltetésének megfelelően használja az Atyától ajándékba kapott életét.

Ha most Imre bácsi életművére tekintünk, azt mondhatjuk, hogy pontosan arra szentelte az évtizedeit, amire vonzotta őt a szerető Atya. Erre a vonzásra azt felelte, hogy „papként építem az Isten Országát”, a szeretetközösségek hálózatát. „Akinak van, annak még adnak” alapon... és talán ennek a biztatásnak a jegyében találkozott 40 évvel ezelőtt Bulányi György atyával, akinek a gondolatai további inspirációt adtak számára a szeretetközösségek építéséhez. Ha visszatekintünk az egyházmegyei zsinatok felszólalásaira, azt lehet megállapítani, hogy ezt az apostoli lelkületet sikerült továbbadnia a nagyoroszi testvéreknek is. Ők megértették, hogy a Jézust követésnek a szeretet szolgálatok mellett az apostolkodás is része, annak is meg kell jelennie benne a Mester biztatása és példája alapján.

Most idézzük fel Imre bácsi néhány mondatát: **(1. video:)** *„Egész biztos, hogy nem véletlenül nevezzük a Szentlelket a jó tanács lelkének. Ami eszembe jut, hogy jaj de jó, ezt kellene csinálni, azt biztos, hogy Ő sugallja” ... - és eszébe jutott az egyházmegyei zsinat ötlete, amely meg is valósult. (2. video:)* *„Azt megpróbálni elérni, hogy szemléletet váltsanak a papok is a hívek is, mert itt erre van szükség!” ... „És megfogalmazni azt, hogy mi az, aminek ki kellene bontakozni egy Jézusi közösségben.”*

Ha méltó módon szeretnénk Imre bácsi szellemiségét megőrizni, akkor talán ezt a közösségi elképzelést kellene valóra váltani: a népegyházat átkovászosítani jézusi kisközösségek élő hálózatává.

Hallgassuk még egy kicsit őt: **(3. video:)** *„A lényegnek mindig csak kisközösségekben, kiscsoportokban lehet megnyilvánulnia. Jézus 12 embert szedett össze maga köré, azokkal volt rendszeresen. Jó, beszélt tömegekhez is, de ő maga is észrevette és belátta, hogy sokkal kisebb volt a hatékonysága ezeknek a beszédeknek, mint az, amit ott, a szűk körben tudott a maga barátai között elmondani. Egy templomi szentmise akkor igazi, hogyha azok, akik ott vannak, azok nemcsak az Istennel keresik a kapcsolatot, hanem egymással is. Nem idegenként ülnek egymás mellett, hanem őszinte az a kézfogás, amit az áldozás előtt szoktunk végezni, és abban benne van az, hogy én minden embertestvéremmel jóban akarok lenni”*

Valamennyien példaképeket keresünk az életünk szebb és Istennek tetszőbb alakítása szempontjából. Nem utánzásról szól ez a keresés, hanem a jó példa átvételéről, annak az életünkhöz való igazításáról. Imre bácsi elkötelezett életvitele, hűsége Krisztus egyházához és hűsége a Bokor közösséghez valamennyiünk számára példaértékű. Kívánom az itt lévő testvéreimnek, hogy adaptálják az életükre azt az Istennek tetsző életutat, amit szeretett Imre testvérünk szavaival és tetteivel bemutatott a kis- és a nagyközössége számára.

Mécs László versével is emlékezzünk szeretett Imre bácsink életművére!

A derék pap

Minden szívekre szomjúhozva száll,
minden virágon jóságot talál.
Minden vágynak terülj-asztalkája:
a mosolygóknak mosolyodó szája.
Ő a búcsúsok Isten-szomjas vágya:
ha megy a vígság búcsús karavánja.
Szomorkodóknak könnye-gördülése,
halottas éjek öröm-arcú mécse.
Minden vándornak jó utat mutat,
a falu alszik, ő a büntudat.
Ő a kakasszó az alvók felett,
Péttert ébresztő lelkiismeret.

*Elhangzott 2014. november 5-én Nagyorosziiban,
Tarnai Imre temetési szertartásán.*